

De oogsttijd is begonnen....

De zomer en de vakantietijd lopen naar het einde en de oogsttijd is begonnen.

Het jaar is nog lang niet om maar de behoefte om terug te kijken is er toch al, misschien aangewakkerd door het feit dat onze vooruitzichten op vele terreinen wazig en heel onzeker zijn. We hebben in de vakantie onze zorgen even opzij proberen te zetten maar een beetje gestoofd door de hitte hebben we het gevoel dat we onszelf weer bij elkaar moeten rapen om weer aan de slag te gaan. In de natuur is de oogsttijd begonnen maar het gevoel dat we de vruchten van onze inspanningen kunnen plukken is ver weg.

Het beeld van de oogsttijd is niet meer zo actueel als in de tijd dat de landbouw de aard van de seizoenen mee bepaalde. De landbouw is, of anders gezegd de boeren zijn zelf van slag. En de droogte brengt de opbrengst van de oogst ook nog eens in gevaar. De prijzen van de levensmiddelen zijn om allerlei redenen ook fors gestegen maar gelukkig is er in een rijk land als Nederland voorlopig nog geen sprake van hongersnood.

Ook lopen de kerken nog niet vol om te bidden voor regen, voor vrede of goede (humane) opvang voor vluchtelingen en asielzoekers omdat we bij God niet meer weten hoe we alles moeten oplossen.

Al met al lijkt er weinig reden om met tevredenheid te kijken naar de totale opbrengst.

Wat we bij deze bespiegeling niet mogen vergeten is, dat er nog steeds veel goed werk **wel** wordt gedaan in de zorg, in het onderwijs en op talloze andere terreinen. Het lijkt er alleen op dat we aan het dweilen zijn met de kraan open.

Misschien hebben we in ons doorgesloten individualisme te lang gedacht dat we een paradijs op ons eigen eiland konden scheppen en hebben we ons een beetje God of koning gewaand en alles konden sturen. En van onze leiders verwachtten we hetzelfde. Zij beloofden het en wij geloofden het ook nog. De zucht naar macht (status) en bezit zijn sterke verslavende prikkels. Hoe kan het anders dat zelfs in deze crisistijd exorbitante winsten worden gemaakt en niet goed worden besteed?

Het wordt op pijnlijke wijze duidelijk dat we als mensen veel meer op elkaar aangewezen zijn dan we dachten. We zijn op vele manieren afhankelijk niet alleen als individu maar bijvoorbeeld ook als land.

We zien ook dat de groep mensen die aangewezen is op hulp –ook onze hulp- heel veel groter is geworden en dat is zelden de schuld van de hulpbehoevenden.

We zien ook dat er een tekort is aan mensen in al de zogenaamde essentiële beroepen zodat oplossingen steeds verder uit het zicht raken. Wiens schuld is het dat er nu te weinig mensen kiezen voor zorg, voor onderwijs, voor de brandweer, voor politie, voor.....

Het zoeken naar schuldigen is heilloos: in ons denken, onze keuzes en ons handelen zijn de oorzaken te vinden. En daar zullen ook de oplossingen gevonden moeten worden en misschien komt er dan beweging...

Misschien ontstaat er – net zoals aan het begin van de jaartelling - een beweging van - ook jonge- mensen die de dingen doen die nodig zijn vanuit de overtuiging dat we niet alleen leven voor onszelf.

Nee ik bedoel niet de ‘kerk’, het instituut dat bijna niet meer beweegt, maar mensen die samen de verantwoordelijkheid nemen. Ze zijn er en zullen in beweging komen. Dat geloof, die hoop houdt mij en naar ik hoop u ook op de been.

